

Merész völgyhíd

A luxemburgi Alzette völgyét keresztezi merész vonalban a legkorszerűbb kivitelben a képen látható vasbeton közúti völgyhíd, amelynek teljes fesztávja

355 méter. A völgy legmélyebb pontja felett 80 méter magasan, két 40 m hosszú ferde támpillérijével szép és kiváló műszaki alkotás képét mutatja. A híd előnye, hogy a szabad kilátást szerkezeti elem nem zavarja.

(VDI Nachrichten)

A neandervölgyi ember gyászszertartásai

A Riss-Würm interglaciális („meleg”) időszaktól a Würm eljegesedés végéig élt Európában a neandervölgyi ősember, aki azután i. e. 40 000 körül átadta helyét a *Homo sapiens*-nek. A neandervölgyi ember életéről a ránk maradt kovakő szerszámok (moustiér-i ipar), a vadászaton elejtett állatok maradványai és a feltárt sírok alapján alkothatunk fogalmat magunknak.

A neandervölgyi ember halottait barlangokban temette el. Néha ugyancsak ide temette — mégpedig igen gondosan — állatok maradványait is, s főként a medvét, amely kiváltságos helyet foglalt el életében, olyannyira, hogy az ősember „medvekultuszáról” beszélhetünk.

Az eltemetett medvekoponyákat — főként a nagy *Ursus spaelus*-ét, mely még a jelenkor előtti időkben átadta helyét a mai barnamedvének, az *Ursus arctos*-nak — orral a barlang bejárata felé helyezte el kőládikákban. Ezek a koponyán kívül a végtagok csontjait is tartalmazták. A vadászok a legértékesebb részeket, az agyat és a velőt feláldozták isteneiknek a vadászat sikere érdekében vagy engesztelésképpen az állatok megöléséért. Ilyen szertartások az őskorból ismeretesek, s az említett sírok bizonyága is feltételezhetővé teszi, hogy már a neandervölgyi ember is hódolt a „medvekultusznak”. Erre utalnak a svájci, ausztriai és délnémet (és magyar: istállóskői barlang, Kölyuk, Hillebrand I. barlang. — A szerk.) lelőhelyek. 1954-ben a franciaországi Régordou barlangban (Dordogne) bukkantak neandervölgyi ember csontjaira, s ott 1962 óta rendszeres régészeti feltárás folyik. Ez még elég

hosszú ideig eltart. Nagy óvatosságra van ugyanis szükség, mivel a felső szintek a „hideg” fauna állatainak (rénsszarvas, ló, marha és nagy húsevők), míg az alsó szintek a mérsékelt fauna állatainak (szarvas, őz, vaddisznó, medve és hód) csontjait tartalmazzák. Az alsó szintekben a barnamedve maradványai — bizonyos rendben elhelyezve — igen gondosan elkészített, kővekkel kirakott, olykor kétméteres gödrökben fekszenek. Mellettük kőből és hamuból rakott sírdomb alatt emberi maradványok pihennek, néhány medve és szarvas csontjával. Több kőhalom másféle állatok csontjait fedi, de sokkal kisebb számban, mint a medvéét.

E. Bonifay és B. Vandermeersch régészek szerint a Régordou barlang leletei a legértékesebb bizonyítékai annak, hogy a paleolitikum derekán élő ember temetkezési szertartásaiban a medve kultikus szerepet töltött be. (*La Nature*)

(A hasonló eredményekkel zárult hazai kutatásokról l. az *Élet és Tudomány* 1957. évi 34. számában megjelent cikket. — A szerk.)

Füstálló tűlevelű fák

A nagyvárosok, ipari üzemek közelében levő erdők fáit a füst erősen károsítja, pusztítja. A müncheni erdőgazdasági kutatóintézet az ipari gázokkal szemben különösen ellenálló lucfenyők szelekciójával és továbbtenyésztésével füstálló fákat tenyésztett ki. Az ilyen lucfenyőkről származó továbbnevelt oltóvesszők a kísérletek során háromszor-négyszer annyi kéndioxidot tartalmazó levegőt bírtak ki, mint a nem nemesített fák. Az erdei fenyőknél az ellenállásban mutatókozó különbségek kisebbek.

(Frankfurter Allgemeine Zeitung)